

Arrest

nr. 197 944 van 12 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEPUYDT
Kerkstraat 1
8570 ANZEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 4 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEFOER loco advocaat M. DEPUYDT en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 mei 2017 wordt de verzoekende partij in kennis gesteld van het feit dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden op grond waarvan zij het verblijfsrecht verwierf en wordt zij verzocht om de nodige inlichtingen over te maken.

1.2. Op 23 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. De beslissing vermeld in punt 1.2. wordt ingetrokken op 4 augustus 2017.

1.4. Op 4 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 04.06.2013. Op 23.12.2014 verkreeg betrokkene de E-kaart. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.

Overeenkomstig artikel 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980, kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 03.11.2015 werd de Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Vandaar dat er op 01.07.2016 een uitnodigingsbrief werd verstuurd met het verzoek aan betrokkene om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene werd op 02.05.2017 in kennis gesteld van deze uitnodiging.

Betrokkene legde nadien de volgende bewijsstukken voor: maandelijkse overzichten van de budgetrekening voor de periode januari tot april 2017 alsmede een overzicht staat van de budgetrekening voor het jaar 2016. Beide documenten zijn opgesteld door de budgetbegeleidster van het OCMW Gent d.d. 04.05.2017. Er werd ook een uittreksel uit het dossier van de VDAB van betrokkene voorgelegd.

Uit ons administratief dossier blijkt dat betrokkene officieel tewerkgesteld was tot 10.07.2015. Betrokkene kan geen toepassing meer genieten van artikel 42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat een werknemer na onvrijwillig werkloos te zijn geworden na een tijdelijke tewerkstelling van minder dan één jaar en zich heeft ingeschreven als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening, nog zes maanden het verblijf kan behouden als werknemer. Deze zes maanden zijn ondertussen ruimschoots verstreken, waardoor hij uiteraard geen beroep meer kan doen op art.42bis§2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Er blijkt ook niet uit het dossier dat betrokkene een reële kans maakt op tewerkstelling. Uit het VDAB-dossier van betrokkene blijkt wel dat er op 17/11/2016 een gesprek heeft plaats gevonden met een VDAB-begeleider wat aantoont dat hij wel degelijk de wil heeft om te werken. Enkel de wil om te werken biedt echter geen garantie dat er ook een reële kans op tewerkstelling zal volgen.. Net vanwege de gevangenschap van betrokkene ontbreekt elke reële kans op tewerkstelling. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene binnen afzendbare tijd de kans zou krijgen de gevangenis (deeltijds)te verlaten in het kader van tewerkstelling. Zelfs al zou hij binnen een korte termijn vrij komen is ook niet echt een bewijs van een reële kans. Enerzijds is er de langdurige inactiviteit sinds 10.07.2016 en anderzijds is er nergens in het dossier enige informatie terug te vinden betreffende diploma's, specifieke vaardigheden succesvol afgeronde sollicitatieprocedure Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op niet-marginale tewerkstelling en het verblijfsrecht als werkzoekende evenmin kan behouden overeenkomstig artikel 40§4 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar enig middel in haar syntheseseminarie uiteen als volgt:

“1.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat verzoeker zijn verblijfsrecht als werknemer niet kan behouden omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980 door dat hij niet voldoende bewijst dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt.

Doordat Dienst Vreemdelingenzaken zich bij het nemen van de beslissing nog steeds steunt , de aanleiding tot de beslissing van ni. dat zij op 03.11.2015 in kennis werd gesteld van het feit dat verzoeker financiële steun ontving van het OCMW.

Terwijl verzoeker niet daadwerkelijk de kans heeft gekregen om de nodige bewijsstukken aan te brengen en er nog steeds geen of minstens onvoldoende rekening werd gehouden met de concrete situatie waarin verzoeker heden verkeert.

Terwijl voor verzoeker reeds vanaf 11.11.2016 de maatregel Uitgaansvergunning, sinds 13.03.2017 de maatregel penitentiair verlof en vanaf 14.09.2017 de maatregel Beperkte Detentie – Elektronisch toezicht en vanaf 13.03.2018 de Voorlopige Invrijheidstelling openstaat, maatregelen die hem toestaan een reëel tewerkstelling te regelen.

Terwijl bovendien uit de stukken waarnaar Dienst Vreemdelingenzaken verwijst er al sinds 1 juli 2016 - zijnde de datum waarop zij beweert haar eerste uitnodigingsbrief te hebben verstuurd - geen leefloon meer werd ontvangen door verzoeker, hetgeen blijkt uit de overzichtstaat budget 01/01/2016 tot 31/12/2016. Terwijl verzoeker dienvolgens geen onredelijke belasting meer vormt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, hetgeen tevens blijkt uit het feit dat dit in de tweede beslissing van verweerster niet meer uitdrukkelijk wordt opgenomen.

2.

Volgens uw Zetel dient rekening te worden gehouden met individuele omstandigheden van een verzoek en zijn starre, principiële standpunten niet toegelaten. De Raad is daarbij gevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tót een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Aldus moet de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissingen zorgvuldig voorbereiden en nemen, waarbij een analyse van de individuele en concrete situatie van verzoeker noodzakelijk is aan de hand van de voorliggende feiten.

De beslissing die daarop gesteund is moet redelijk zijn en afdoende en correct gemotiveerd

3.

In casu is de feitenvinding duidelijk geenszins correct en zorgvuldig gebeurd.

Het blijkt alleen al uit een eenvoudige vergelijking van de twee beslissingen van verweerster dd. 23.06.2017 (eerder bestreden beslissing) en dd. 04.08.2017 (huidige bestreden beslissing), dat verweerster zich bezondigt aan standaardmotiveringen.

Opvallend bij deze vergelijking is dat in de eerste beslissing geen documenten van de VDAB werden vermeld, terwijl uit de tweede beslissing blijkt dat verweerster toch over het VDAB dossier beschikte. Klaarblijkelijk had verweerster dit niet opgenomen in haar eerste beslissing.

Daarnaast blijkt dat verweerster nu erkent dat verzoeker geen onredelijke belasting meer is voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, gezien zij deze uitdrukkelijke motivering in haar eerste beslissing weglaat in haar tweede beslissing.

Anderzijds wordt nog steeds erkend dat de aanleiding tot de beslissing het genieten van steun van het OCMW betreft. Deze aanleiding is in feite weg gevallen nog voor verzoeker uitgenodigd werd zijn verweermiddelen kenbaar te maken. Bovendien miskent verweerster nog steeds dat verzoeker ook gestart was met terugbetaling van het leefloon, hetgeen aantoonde dat van een onredelijke belasting geen sprake is. Verweerster weigert conséquent te zijn, nu de aanleiding tot de beslissing is weggevallen en tracht haar beslissing er toch door te krijgen op basis van een snel en licht gewijzigde standaardmotivering, zonder rekening te houden met de concrete omstandigheden.

Verweerster erkent nu dat verzoeker momenteel en met ingang van 11.11.2016 in de gevangenis verblijft te Gent (stuk 3).

Verwerende partij kon ook niet ontkennen op de hoogte te zijn, gezien de beslissing aan verzoeker van vrijdag 23.06.2017 al op dinsdag 27.06.2017 aan hem werd betekend door dhr. Koen LAMBRECHT, adviseur-gevangenisdirecteur.

Verzoeker mocht de zogenaamde uitnodigingsbrief dd. 01.07.2016 om nieuwe bewijsstukken omtrent zijn economische situatie of bestaansmiddelen geenszins ontvangen op zijn adres te 9051 GENT, Bollebergen 7. Verwerende partij stelt wat verder dat de uitnodiging hem pas op 02.05.2017 ter kennis werd gebracht en nadien bewijsstukken werden voorgelegd op 04.05.2017 door de budgetbegeleidster (eerder was sprake van 'schuldbemiddelaar') van het OCMW.

Verzoeker heeft enkel een maatschappelijk assistente bij het OCMW die hem helpt met zijn budgetbeheer (hetgeen dus geenszins de aanstelling van een schuldbemiddelaar met zich meebrengt).

De uitnodigingsbrief om bijkomende bewijsstukken voor te leggen is terecht gekomen bij deze assistente, die klaarblijkelijk enkel maandelijks overzichten van de budgetrekening voor de maanden januari tot april 2017 en een overzichtstaat van de budgetrekening voor het jaar 2016 bezorgd heeft. (dit zijn de stukken 8 en 6). Al erkent verweerster nu ook plots toch een dossier van de VDAB te hebben ontvangen? Een vreemde gang van zaken... Verweerster lijkt de concrete feitelijke omstandigheden pas op te nemen wanneer zij uitdrukkelijk op bewijzen wordt gewezen...

Verzoeker was zelf niet in staat, gezien zijn verblijf in de gevangenis, om zelf enig stuk voor te leggen of om een dossier samen te stellen.

Verwerende partij lijkt dit verblijf in de gevangenis, waarvan zij zeker op de hoogte is, bewust achterwege te laten in de beslissing, gezien dit haar motivering problematischer maakt.

Verzoeker had bij een correcte uitnodiging de nodige stukken kunnen verzamelen. Verzoeker had in ieder geval een attest van inschrijving bij de VDAB en overzicht van genomen stappen kunnen meedelen. (stukken 4-5). Verzoeker heeft ook zijn CV toegevoegd.

Verzoeker wijst er op dat hij al kort na zijn aanhouding en start van het verblijf in de gevangenis, een gesprek had met een VDAB consulent. Zijn verdere tewerkstelling of uitzicht op verdere tewerkstelling is door zijn concrete omstandigheden, met name zijn verblijf in de gevangenis op heden niet mogelijk. De bestreden beslissing erkent dit nu ook en tracht dit gegeven te gebruiken om haar motivering dat er geen kans is op reële tewerkstelling te staven. Verweerster is niet ernstig. Verweerster kan toch niet ontkennen dat zij weet heeft dat verzoeker, zoals elke gedetineerde, zich kan beroepen op bepaalde strafuitvoeringsmodaliteiten.

Verzoeker voegt zijn gevangenisfiche, waaruit blijkt dat hij al sinds 11.11.2016 recht heeft op uitgaansvergunningen, penitentiair verlof sinds 13.03.2017 en vanaf 14.09.2017 in principe Beperkte Detentie en Elektronisch Toezicht zou kunnen aanvragen. Al deze strafuitvoeringsmodaliteiten zijn er op gericht om verzoeker (net als alle andere gedetineerden) toe te laten zich te re-integreren in de maatschappij, waarbij werk zoeken en een dossier daaromtrent samenstellen mogelijk vereist is.

In casu, is elke kans aan verzoeker daartoe ontnomen. Verzoeker heeft immers pas definitief kennis van zijn eindbeslissing bij het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 27.06.2017. Reeds op 23.06.2017 werd de eerste beslissing waarbij een einde werd gesteld aan zijn recht op verblijf genomen, de welke ook van verzoeker ter kennis werd gebracht op 27.06.2017.

Sinds deze kennisgeving worden alle strafuitvoeringsmodaliteiten ingetrokken, zodat de beslissing van verweerster in feite elke kans op een reële tewerkstelling onmogelijk maakt. Had verzoeker niet geconfronteerd geweest met deze beslissingen, had hij zijn zoektocht naar tewerkstelling (die hij met zijn gesprek op 17.11.2017 met de VDAB al had ingezet) kunnen voortzetten.

Verzoeker zoekt derhalve nog steeds werk en in feite maakt hij, bij het wegnemen van de beslissing van verweerster en via de strafuitvoeringsmodaliteiten nog steeds een reële kans op tewerkstelling (art. 40 §4 1° wet van 15.12.1980).

Bovendien dient nogmaals te worden gewezen dat verzoeker op het adres van zijn broer te Bollebergen 7, 9000 GENT verblijft en al geruime tijd geen leefloon meer genoot en deze zelfs aan het terugbetalen was. Van een ten laste komen van het Sociale Bijstandstelsel van het Rijk is dan ook geen sprake (art. 40 §4 2° Wet 15.12.1980). Uw Raad kan in principe, als annulatierechter, geen rekening houden met gegevens van na de bestreden beslissing. Het aanbrengen van een nieuw stuk impliceert echter niet automatisch dat Uw Raad hier geen acht op mag slaan. Deze stukken mogen bij het débat worden

gevoegd wanneer een beslissing wordt genomen door de administratieve overheid op eigen initiatief. Dit geldt des te meer daar verzoeker geen ernstige mogelijkheid heeft gekregen om een dossier samen te stellen en stukken mee te delen én blijkt dat verweerster zich heeft bezondigd aan een gebrekkige feitenvinding.

4.

De beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt is zowel op zich als inhoudelijk foutief.

Immers is het beschikken over voldoende bestaansmiddelen geen voorwaarde voor een EU werkzoekende.

Daarnaast is de motivering dat 'betrokkene bovenop zijn werkloosheidsvergoeding een aanvullend leefloon van het OCMW ontvangt geenszins inhoudelijk correct en kan de daaruit volgende conclusie dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het

Rijk allerminst gevolgd worden. Verweerster lijkt dit nu ook te erkennen in haar tweede beslissing.

De overzichtstaat van de budgetrekening, waarop deze conclusie is gebaseerd, werd foutief geïnterpreteerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken ging er foutief van uit dat verzoeker heden nog steeds een leefloon geniet. Uit de overzichtstaat (stuk 6) blijkt echter dat verzoeker al sinds juli 2016 geen leefloon meer geniet. Enkel de bedragen met vermelding van een zijn effectief uitgevoerd. Dit is eenvoudig te controleren door het optellen van de bedragen met vermelding van een waarbij de som gelijk is aan het bedrag van 2.477,95 €, hetgeen in de kolom effectief staat.

Dat er nog bijkomende bedragen aan leefgeld gepland waren doet hier niets van af. Ze zijn niet uitgevoerd, zodat van een belasting op het sociale bijstandstelsel van het Rijk geen sprake is.

Voor wat de werkloosheidsuitkering betreft, geldt hetzelfde voor de uitkering vanaf december 2016.

Deze is niet effectief uitgevoerd, zodat van een belasting op het sociale bijstandstelsel van het Rijk ook op dit punt geen sprake meer is.

De door de assistente van het OCMW meegedeelde overzichten voor de maanden januari t.e.m. april 2017 vermelden letterlijk dat er geen leefgeld en werkloosheidsuitkeringen zijn uitgevoerd (stuk 8).

De bestreden beslissing toont in geen geval aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken op individuele en zorgvuldige wijze heeft beoordeeld of verzoeker een onredelijke belasting voor de sociale bijstand vormt. Er is bovendien geen enkele rekening houden met de persoonlijke situatie, zijn duur van verblijf en het tijdelijke karakter van de moeilijkheden. Nogmaals de toekenning van het leefloon was al beëindigd op het tijdstip dat de eerste uitnodigingsbrief zou zijn verstuurd! De beoordeling van de bekomen informatie is manifest foutief met voor verzoeker disproportionele gevolgen tot resultaat.

2.3 Verdere repliek op nota met opmerkingen Belgische Staat

Verwerende partij bestempelt de kritiek van verzoeker dat hem door toedoen van verwerende partij de kans wordt ontnomen om tewerkstelling te zoeken (en vinden) als niet ernstig.

Zij stelt dat het gegeven dat verzoekende partij sedert 11.11.2016 in de gevangenis verblijft, enkel te wijten is door zijn eigen toedoen.

Verwerende partij interpreteert de argumentatie van verzoeker in het beroepschrift verkeerd.

Verzoeker stelde nimmer dat zijn aanhouding en ingevangen stelling niet zijn eigen schuld is.

Evenwel heeft elke gedetineerde wettelijk het recht op strafuitvoeringsmodaliteiten, zoals uitgaansvergunning, penitentiair verlof, beperkte detentie edm.

Dergelijke strafuitvoeringsmodaliteiten dienen om de overgang naar de vrijheid vlotter te laten verlopen en om de gedetineerden toe te laten werk te zoeken.

Deze strafuitvoeringsmodaliteiten werden verzoeker echter ontnomen door de intrekking van zijn recht op verblijf. Door deze intrekking van zijn recht op verblijf kan verzoeker geen aanspraak meer maken op de strafuitvoeringsmodaliteiten.

Wat betreft de voor te leggen stukken is er duidelijk een misverstand ontstaan met de assistente die niet alle vereiste stukken heeft voorgelegd;

Het beroep dient te worden beoordeeld op grond van alle stukken, tevens deze die bij het beroepschrift gevoegd zijn.

Tot slot merkt verzoeker nog op dat hij de kosteloze tweedelijnsbijstand geniet, zodat de kosten van de procédure geenszins ten zijnen laste kunnen worden gelegd."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 42bis van de vreemdelingenwet:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat het verblijfsrecht niet kan behouden worden overeenkomstig artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt:

“§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

3.4. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij op 4 juni 2013 een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende indiende en dat zij op 23 december 2014 een E-kaart verkreeg. Deze gegevens worden door de verzoekende partij niet betwist.

De Raad wijst er op dat de verzoekende partij aldus een verblijfsrecht genoot daar zij of werknemer of zelfstandige was of het Rijk binnenkwam om werk te zoeken en kon bewijzen dat zij werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld. Dit betreft aldus de situatie zoals omschreven in artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 42bis van de vreemdelingenwet kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie indien deze burger niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Gelet op het feit dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht heeft verworven overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, vloeit uit artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet niet voort dat aan haar verblijf een einde kan worden gesteld indien zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het voldoen aan deze situatie vormt enkel een mogelijke reden om het verblijfsrecht te kunnen beëindigen voor burgers van de Unie die een verblijfsrecht genieten ingevolge artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet.

Aan het verblijf van de verzoekende partij kan aldus een einde worden gesteld als zij niet langer werknemer of zelfstandige is en zij, indien zij werk zoekt, niet kan bewijzen nog werk te zoeken of niet kan bewijzen dat zij een reële kans maakt te worden aangesteld. *In casu* wijst de bestreden beslissing er op dat de verzoekende partij officieel tewerkgesteld was tot 10 juli 2015 en sindsdien inactief is alsook dat uit het dossier niet blijkt dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt. In de bestreden beslissing wordt dit toegelicht als volgt: *"Uit het VDAB-dossier van betrokkene blijkt wel dat er op 17/11/2016 een gesprek heeft plaats gevonden met een VDAB-begeleider wat aantoont dat hij wel degelijk de wil heeft om te werken. Enkel de wil om te werken biedt echter geen garantie dat er ook een reële kans op tewerkstelling zal volgen.. Net vanwege de gevangenschap van betrokkene ontbreekt elke reële kans op tewerkstelling. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene binnen afzendbare tijd de kans zou krijgen de gevangenis (deeltijds) te verlaten in het kader van tewerkstelling. Zelfs al zou hij binnen een korte termijn vrij komen is ook niet echt een bewijs van een reële kans. Enerzijds is er de langdurige inactiviteit sinds 10.07.2016 en anderzijds is er nergens in het dossier enige informatie terug te vinden betreffende diploma's, specifieke vaardigheden succesvol afgeronde sollicitatieprocedure Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op niet-marginale tewerkstelling en het verblijfsrecht als werkzoekende evenmin kan behouden overeenkomstig artikel 40§4 van de wet van 15.12.1980."*

Het verblijfsrecht bekomen op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zoals *in casu*, blijft echter overeenkomstig artikel 42bis, §2 van de vreemdelingenwet behouden, al dan niet gelimiteerd tot een bepaalde periode, als

- de verzoekende partij arbeidsongeschikt is geworden als gevolg van ziekte of ongeval,
- de verzoekende partij zich bevindt, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en zich als werkzoekende heeft ingeschreven,
- de verzoekende partij zich bevindt in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of zij in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos is geworden en zich als werkzoekende heeft ingeschreven,
- de verzoekende partij start met een beroepsopleiding.

De verzoekende partij toont niet aan onder één van deze uitzonderingsgronden te vallen. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij betreffende de derde uitzonderingsgrond dat de verzoekende partij geen beroep meer kan doen op deze uitzonderingsgrond (art. 42bis, §2, 3° vreemdelingenwet) daar deze uitzondering bepaalt dat de werknemer in dit geval nog zes maanden verblijf kan behouden als werknemer, doch deze zes maanden reeds ruimschoots zijn overschreden. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Het betoog dat de verzoekende partij voert lijkt gericht tegen de vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet langer voldoet aan de in artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Daarnaast stelt de Raad vast dat het betoog van de verzoekende partij ook deels gericht is tegen de beslissing van 23 juni 2017, die geenszins het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep, zodat dergelijk betoog dan ook niet dienend is. Ten slotte is de verzoekende partij ook van mening dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen enkele rekening heeft gehouden met haar persoonlijke situatie, de duur van het verblijf en het tijdelijke karakter van de moeilijkheden.

3.5. Vooreerst wijst de Raad er op dat de verzoekende partij er verkeerdelijk van uit lijkt te gaan dat de bestreden beslissing steunt op het feit dat de verwerende partij in kennis werd gesteld op 3 november 2015 van het feit dat de verzoekende partij financiële steun ontving van het OCMW. Immers steunt de bestreden beslissing geenszins op voornoemde vaststelling, doch wel op de vaststellingen dat de verzoekende partij tewerkgesteld was tot 10 juli 2015, dat de verzoekende partij niet afdoende aangetoond heeft een reële kans te maken op niet-marginale tewerkstelling zodat het verblijfsrecht als werkzoekende niet kan behouden blijven overeenkomstig artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij geen toepassing meer kan genieten van artikel 42bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet daar de zes maanden reeds ruimschoots overschreden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het feit dat de verwerende partij in kennis werd gesteld op 3 november 2015 van het feit dat de verzoekende partij financiële steun ontving van het OCMW aanleiding was voor een onderzoek of de verzoekende partij steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden voldeed waarbij een uitnodigingsbrief werd verstuurd aan de verzoekende partij met het verzoek nieuwe bewijsstukken voor te leggen van haar economische situatie of van haar bestaansmiddelen, doch geenszins dat voormeld feit aanleiding vormde voor de beslissing op zich. Het betoog dat deze aanleiding weg was gevallen nog voor zij uitgenodigd werd om haar verweer kenbaar te maken, dat de verwerende partij miskent dat zij ook gestart was met het terugbetalen van het leefloon, hetgeen aantoonde dat van een onredelijke belasting geen sprake is, dat de verwerende partij weigert consequent te zijn nu de aanleiding tot de beslissing is weggevallen en haar beslissing er toch tracht door te krijgen met een snel en licht gewijzigde standaardmotivering zonder rekening te houden met de concrete omstandigheden, is dan ook niet dienend, daar deze kritiek uitgaat van het feit dat het genieten van steun van het OCMW de aanleiding is voor de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geenszins steunt op de vaststelling dat de verzoekende partij leefloon ontving.

Ook het betoog van de verzoekende partij dat zij op het adres van haar broer verblijft en al geruime tijd geen leefloon meer genoot en zelfs aan het terugbetalen was, zodat van een ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk dan ook geen sprake is niet dienstig, daar in de bestreden beslissing geenszins wordt gesteld dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht omdat de verzoekende partij ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel.

3.6. Waar de verzoekende partij van mening is dat zij niet daadwerkelijk de kans heeft gekregen om de nodige bewijsstukken over te maken, kan zij niet gevolgd worden. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de verzoekende partij op 2 mei 2017 in kennis werd gesteld van de uitnodigingsbrief om nieuwe bewijsstukken aangaande de economische situatie over te maken, alsook dat stukken werden overgemaakt. Dit is in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij de uitnodigingsbrief voor kennisname ondertekend heeft op 2 mei 2017 alsook dat stukken werden overgemaakt die op 4 mei 2017 werden opgesteld door de budgetbegeleidster van de verzoekende partij.

3.7. De verzoekende partij betoogt dat nog steeds geen of minstens onvoldoende rekening wordt gehouden met haar concrete situatie, terwijl voor haar sinds 11 november 2016 de maatregel uitgaansvergunning, sinds 13 maart 2017 de maatregel penitentiair verlof en vanaf 14 september 2017 de maatregel beperkte detentie – elektronisch toezicht en vanaf 13 maart 2018 de maatregel voorlopige invrijheidsstelling openstaat, maatregelen die haar toelaten een reële tewerkstelling te regelen. De Raad wijst betreffende het betoog aangaande de strafuitvoeringsmodaliteiten naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 3.13. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt met welke andere concrete omstandigheden, die relevant zijn bij het beoordelen van het al dan niet beëindigen van het verblijf van de verzoekende partij, de verwerende partij geen of onvoldoende rekening heeft gehouden.

3.8. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat zij al sinds 1 juli 2016 geen leefloon meer ontvangt, hetgeen blijkt uit de overzichtsstaat budget van 1 januari 2016 tot 31 december 2016, en

dienvolgens geen onredelijke belasting meer vormt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, stelt de Raad vast dat de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf geenszins gesteund is op de vaststelling dat de verzoekende partij leefloon ontvangt en/of op de vaststelling dat de verzoekende partij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, zoals de verzoekende partij ook erkent in haar verzoekschrift, zodat een dergelijk betoog geen uitstaans heeft met de *in casu* bestreden beslissing en niet dienend is. In zoverre de verzoekende partij zou menen dat het feit dat zij geen leefloon ontvangt en geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, ertoe leidt dat de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk is, toont zij dit geenszins aan. De Raad wijst er op dat voorgaande situatie niet wordt opgenomen in artikel 42bis, §2 van de vreemdelingenwet als uitzonderingsgrond op het beëindigen van het verblijf. Evenmin toont het louter niet ontvangen van leefloon en/of het geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, aan dat de verzoekende partij nog voldoet aan de in artikel 40, §4 gestelde voorwaarden.

3.9. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij rekening dient te houden met de individuele omstandigheden van het verzoek. De Raad kan enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van de zaak. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich bezondigt aan standaardmotiveringen doch dit blijkt geenszins uit de bestreden beslissing die specifiek ingaat op de feitelijke situatie van de verzoekende partij. Zo wordt gewezen op de informatie die op 3 november 2015 ter kennis werd gebracht van de verwerende partij, op het feit dat op 1 juli 2016 een uitnodigingsbrief werd verstuurd waarvan de verzoekende partij kennis nam op 2 mei 2017, op de specifieke bewijstukken die de verzoekende partij heeft voorgelegd ter staving van haar economische situatie, op het feit dat de verzoekende partij officieel tewerkgesteld was tot 10 juli 2015, naar het feit dat uit het VDAB-dossier blijkt dat de verzoekende partij op 17 november 2016 een gesprek heeft gehad met de VDAB-begeleider, dat de verzoekende partij in gevangenschap is, dat niet blijkt dat de verzoekende partij binnen afzienbare tijd de kans zou krijgen om de gevangenis (deeltijds) te verlaten en dat er in het dossier geen informatie zit over diploma's, specifieke vaardigheden of succesvol afgeronde sollicitatieprocedures. Hieruit blijkt allerminst een standaardmotivering, integendeel hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van de verzoekende partij.

3.10. In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de beslissing van 23 juni 2017 bezondigt aan een standaardmotivering, dat in voormelde beslissing geen documenten van het VDAB-dossier worden vermeld, uit zij kritiek tegen voormelde beslissing. De beslissing van 23 juni 2017 maakt echter geen voorwerp uit van onderhavig beroep zodat kritiek op deze beslissing niet dienend is en geenszins kan leiden tot de nietigverklaring van de *in casu* bestreden beslissing.

3.11. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij erkent dat de verzoekende partij geen onredelijke belasting meer is voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, gezien deze motivering uit de beslissing van 23 juni 2017 niet meer voorkomt in de bestreden beslissing, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij erkent dat de verzoekende partij geen onredelijke belasting meer is voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het feit dat dit niet meer uitdrukkelijk wordt gesteld in tegenstelling tot een eerdere beslissing, leidt niet *ipso facto* tot de vaststelling dat de verwerende partij erkent dat de verzoekende partij geen onredelijke belasting meer is voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

3.12. De verzoekende partij wijst er op dat de verwerende partij erkent dat zij momenteel en met ingang van 11 november 2016 in de gevangenis in Gent verblijft, dat de verwerende partij niet kan ontkennen op de hoogte te zijn gezien de beslissing van 23 juni 2017 haar werd betekend door de gevangenis-directeur. Met dit betoog voert de verzoekende partij geen kritiek op de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij de uitnodigingsbrief van 1 juli 2016 om nieuwe bewijstukken omtrent haar economische situatie of bestaansmiddelen niet mocht ontvangen op haar adres in Gent, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de beslissing geenszins blijkt dat het tegenovergestelde wordt geponeerd. Zij toont niet aan op welke wijze het niet ontvangen van de uitnodigingsbrief van 1 juli 2016 op haar adres in Gent en het pas in kennis worden gebracht op 2 mei 2017, afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing.

3.13. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij stelt dat bewijstukken werden voorgelegd door de budgetbegeleidster van het OCMW, dat zij enkel een maatschappelijk assistente heeft bij het OCMW die haar helpt met haar budgetbeheer, wat dus geenszins de aanstelling van een

schuldbemiddelaar met zich meebrengt. Vooreerst wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing geen sprake is van een schuldbemiddelaar. In zoverre de verzoekende partij van mening zou zijn dat het niet gaat om een budgetbegeleidster doch enkel een maatschappelijk assistente, toont zij geenszins aan dat het gebruik van de term 'budgetbegeleidster' kennelijk onredelijk of foutief is of van invloed is op de beoordeling van de documenten in het kader van deze beslissing door de verwerende partij. Door het voorhouden dat zij enkel een maatschappelijk assistente heeft bij het OCMW die haar helpt met haar budgetbeheer en dat de uitnodigingsbrief bij haar is terecht gekomen naar aanleiding waarvan zij enkel de maandelijkse overzichten van de budgetrekening voor de maanden januari tot april 2016 en de overzichtsstaat van de budgetrekening voor het jaar 2016 overmaakte, toont de verzoekende partij voorts geenszins aan dat zij in de onmogelijkheid was de stukken voor te brengen die zij wenste voor te brengen ter staving van haar economische situatie. De Raad wijst er nogmaals op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de uitnodigingsbrief voor kennisname ondertekend heeft op 2 mei 2017 alsook dat stukken werden overgemaakt die op 4 mei 2017 werden opgesteld door de budgetbegeleidster van de verzoekende partij. De verzoekende partij betoogt dat zij zelf niet in staat was, gelet op haar verblijf in de gevangenis, om zelf enig stuk over te maken of om een dossier samen te stellen, docht toont hiermee niet aan – daargelaten noch de vaststelling dat voormeld betoog een loutere bewering betreft – dat zij niet in de mogelijkheid was om via derden (advocaat, assistenten, ...) alle door haar gewenste bewijsstukken te bekomen en over te maken. De verzoekende partij laat overigens na te verduidelijken welke bewijsstukken zij nog had wensen over te maken die relevant konden zijn voor de beoordeling in het licht van artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij het een vreemde gang van zaken vindt dat de verwerende partij nu plots toch erkent een dossier van VDAB te hebben ontvangen en zij de concrete feitelijke omstandigheden pas opneemt wanneer zij uitdrukkelijk op bewijzen wordt gewezen, verduidelijkt de verzoekende partij geenszins op welke wijze dit gegeven afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. Zoals de verzoekende partij zelf stelt wordt gemotiveerd dat een VDAB-dossier werd voorgelegd alsook wordt met de concrete feitelijke omstandigheden die hieruit blijken rekening gehouden, waarbij de verzoekende partij geenszins aantoonst dat de motieven hieromtrent foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij het verblijf in de gevangenis bewust achterwege laat in de beslissing, gezien dit haar motivering problematischer maakt, kan zij geenszins gevolgd worden daar uitdrukkelijk wordt verwezen naar de gevangenschap van de verzoekende partij. In zoverre de verzoekende partij zou menen dat de verwerende partij het verblijf in de gevangenis bewust achterwege laat in de motieven betreffende de uitnodigingsbrief, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk waarom de verwerende partij hierbij had dienen te motiveren over haar gevangenschap. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij in kennis werd gesteld van de uitnodigingsbrief en dit motief wordt gesteund door de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij meent dat zij bij een correcte uitnodiging de nodige stukken had kunnen verzamelen, doch maakt geenszins aannemelijk, gelet op de vaststelling dat de verzoekende partij in kennis werd gesteld van de uitnodigingsbrief op 2 mei 2017, dat de uitnodiging niet correct gebeurde. Het feit dat de brief dateert van 1 juli 2016 of reeds eerder verstuurd en niet ontvangen werd door de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij op 2 mei 2017, aldus meer dan anderhalve maand vooraleer een beslissing werd genomen betreffende de beëindiging van verblijf, in kennis werd gesteld van de uitnodigingsbrief.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in ieder geval een attest van inschrijving bij de VDAB en een overzicht van de genomen stappen had kunnen mededelen, documenten die zij voegt aan haar verzoekschrift alsook haar CV, wijst de Raad er op dat afdoende blijkt dat de verzoekende partij in kennis werd gesteld van de uitnodigingsbrief. Zij had de kans om de door haar gewenste bewijsstukken te verzamelen en over te maken, eventueel via de assistente bij het OCMW. Gelet op voorgaande geboden mogelijkheid en het niet voorliggen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing van voormelde bij het verzoekschrift gevoegde documenten, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar

vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht. Waar de verzoekende partij meent dat stukken bij het debat mogen gevoegd worden wanneer een beslissing wordt genomen door de administratieve overheid op eigen initiatief en dit des te meer geldt daar zij geen ernstige mogelijkheid heeft gekregen om een dossier samen te stellen en stukken mee te delen en blijkt dat de verwerende partij zich heeft bezondigt aan een gebrekkige feitenvinding, kan zij niet gevolgd worden. Gelet op het feit dat de verzoekende partij op 2 mei 2017, aldus meer dan anderhalve maand vooraleer een beslissing werd genomen betreffende de beëindiging van verblijf, in kennis werd gesteld van de uitnodigingsbrief met het verzoek bewijsstukken over te maken betreffende haar economische situatie of bestaansmiddelen en gelet op het overleggen van bepaalde stukken die op 4 mei 2017 werden opgemaakt door haar budgetbegeleidster, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij geen ernstige mogelijkheid heeft gekregen om een dossier samen te stellen en stukken mee te delen, noch dat, gelet op het nemen van een beslissing op eigen initiatief door het bestuur, stukken bij het debat mogen worden gevoegd en het beroep dient beoordeeld te worden op grond van alle stukken, tevens deze die bij het verzoekschrift zijn gevoegd, noch dat de verwerende partij zich heeft bezondigt aan een gebrekkige feitenvinding. Het komt de verzoekende partij toe zorgvuldig te handelen en alle stukken die zij noodzakelijk acht om haar actuele economische toestand te kunnen beoordelen, over te maken aan het bestuur wanneer haar hierom wordt verzocht. In zoverre de verzoekende partij, als repliek op de nota met opmerkingen, betoogt dat er duidelijk een misverstand ontstaan is met de assistente die niet alle vereiste stukken heeft voorgelegd, beperkt zij zich vooreerst tot een loutere bewering. Evenmin verduidelijkt zij welke stukken niet werden overgemaakt door een misverstand met de assistente. Een misverstand tussen de verzoekende partij en haar assistente kan niet verweten worden aan de verwerende partij en toont geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief zijn of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen. Het weze herhaald dat het aan de verzoekende partij toekomt, wanneer haar hierom wordt verzocht, zorgvuldig te handelen en alle stukken die zij noodzakelijk acht om haar actuele economische toestand te kunnen beoordelen over te maken aan het bestuur.

Hetzelfde kan gesteld worden voor de bij het verzoekschrift gevoegde gevangenisfiche waaruit blijkt dat de verzoekende partij recht heeft op uitgaansvergunningen en penitentiair verlof en beperkte detentie – elektronisch toezicht zou kunnen aanvragen. Een dergelijk document lag niet voor op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij erkent dat zij kort na haar aanhouding en start van verblijf in de gevangenis een gesprek had met de VDAB-consulent, dat haar verdere tewerkstelling of uitzicht op verdere tewerkstelling door haar concrete omstandigheden niet mogelijk is, en dat de verwerende partij dit gegeven tracht te gebruiken bij haar motivering dat er geen kans is op reële tewerkstelling, dat dit niet ernstig is daar de verwerende partij niet kan ontkennen dat de verzoekende partij, zoals elke gedetineerde, zich kan beroepen op bepaalde strafuitvoeringsmodaliteiten. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat elke gedetineerde zich kan beroepen op bepaalde strafuitvoeringsmodaliteiten. Bovendien heeft de verwerende partij ook uitdrukkelijk gemotiveerd dat nergens uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij binnen afzienbare tijd de kans zou krijgen om de gevangenis (deeltijds) te verlaten in het kader van tewerkstelling. Meer nog, de verwerende partij heeft zelfs expliciet gemotiveerd over de mogelijkheid van het vrijkomen binnen korte termijn, waarbij zij aangeeft dat dit niet echt een bewijs is van een reële kans, dat er immers enerzijds de langdurige inactiviteit is en anderzijds nergens in het dossier enige informatie terug te vinden is betreffende diploma's, specifieke vaardigheden of succesvol afgeronde sollicitatieprocedures. Waar de verzoekende partij er op wijst dat de strafuitvoeringsmodaliteiten er op gericht zijn om de verzoekende partij te laten re-integreren in de maatschappij waarbij werk zoeken en een dossier maken daaromtrent mogelijk is, wijst de Raad er op – daargelaten aldus de vaststelling dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen informatie bleek over strafuitvoeringsmodaliteiten – dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het vrijkomen op zich – eventueel in het kader van strafuitvoeringsmodaliteiten die gericht zijn op het zoeken van werk – niet echt een bewijs is van een reële kans, dat er immers enerzijds de langdurige inactiviteit is en anderzijds nergens in het dossier enige informatie terug te vinden is betreffende diploma's, specifieke vaardigheden of succesvol afgeronde sollicitatieprocedures. De Raad benadrukt dat het al dan niet voldaan zijn aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet en aldus ook het aantonen dat er een reële kans is op tewerkstelling, beoordeeld wordt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

3.14. Het betoog dat haar elke kans op strafuitvoeringsmodaliteiten werd ontnomen, dat zij pas definitief kennis kreeg van haar eindbeslissing bij het Hof van Beroep op 27 juni 2017, dat op 23 juni 2017 reeds

de eerste beslissing werd genomen, dat sinds deze kennisgeving alle strafuitvoeringsmodaliteiten ingetrokken worden, zodat door de bestreden beslissing elke kans op reële tewerkstelling onmogelijk werd gemaakt, dat indien zij niet geconfronteerd geweest was met de beslissingen, zij de zoektocht naar werk, die zij startte met het gesprek van 17 november 2017 met de VDAB, had kunnen voortzetten, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat het al dan niet voldaan zijn aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet en aldus ook het aantonen dat er een reële kans is op tewerkstelling, beoordeeld wordt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien stelt de Raad vast dat, hoewel uit het dossier niet blijkt dat de verzoekende partij de kans zou krijgen de gevangenis (deeltijds) te verlaten in het kader van tewerkstelling, de verwerende partij motiveert betreffende het eventueel binnen korte termijn vrijkomen. Zij stelt desbetreffend dat dit niet echt een bewijs is van een reële kans, dat er immers enerzijds de langdurige inactiviteit is en anderzijds nergens in het dossier enige informatie terug te vinden is betreffende diploma's, specifieke vaardigheden of succesvol afgeronde sollicitatieprocedures. Het feit dat de bestreden beslissing verdere kansen op tewerkstelling onmogelijk maakt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet voldoende aangetoond was dat de verzoekende partij een reële kans maakt op niet-marginale tewerkstelling. Ook de stelling van de verzoekende partij dat zij nog steeds werk zoekt en zij bij het wegnemen van de bestreden beslissing en via de strafuitvoeringsmodaliteiten een reële kans maakt op tewerkstelling, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

3.15. Waar de verzoekende partij meent dat het oordeel van de verwerende partij over het beschikken over onvoldoende bestaansmiddelen zowel op zich als inhoudelijk foutief is, daar het beschikken over voldoende bestaansmiddelen geen voorwaarde is voor een EU-burger, dat de motivering *“betrokken bovenop zijn werkloosheidsvergoeding een aanvullend leefloon van het OCMW ontvangt”* geenszins inhoudelijk correct is zodat de daaruit volgende conclusie dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk allerminst kan gevolgd worden, stelt de Raad vast dat dergelijke motieven geenszins terug te vinden zijn in de bestreden beslissing – zoals de verzoekende partij ook lijkt te erkennen – zodat haar kritiek op dergelijke motieven niet dienstig is en niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gezien in de bestreden beslissing niet geconcludeerd wordt dat *“betrokken bovenop zijn werkloosheidsvergoeding een aanvullend leefloon van het OCMW ontvangt”* noch dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, is ook het betoog dat ook de overzichtsstaat van de budgetrekening, waarop deze conclusie gebaseerd is, foutief geïnterpreteerd werd en de toelichting hierbij, niet ter zake dienend, evenmin als het betoog dat in geen geval de verwerende partij op individuele en zorgvuldige wijze heeft beoordeeld of de verzoekende partij een onredelijke belasting vormt voor de sociale bijstand of dat de beoordeling van de bekomen informatie manifest onjuist is met voor haar disproportionele gevolgen.

3.16. Ten slotte stelt de verzoekende partij dat geen enkele rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie, de duur van het verblijf en het tijdelijke karakter van de moeilijkheden. Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat de verzoekende partij refereert naar de bepalingen van artikel 42bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Echter is deze bepaling niet van toepassing daar deze elementen in rekening dienen te worden gebracht bij de bepaling of de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing niet gesteund is op een dergelijke beoordeling – die overeenkomstig artikel 42bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet overigens enkel kan leiden tot het beëindigen van een verblijf dat bekomen werd onder artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, wat in het voorliggend geval niet zo is – dienden deze elementen dan ook niet in rekening gebracht te worden. Bovendien maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk met welke elementen van haar persoonlijke situatie, die een invloed kunnen hebben op de beoordeling van het beëindigen van het verblijfsrecht, de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Waar zij van oordeel is dat geen rekening werd gehouden met het tijdelijk karakter van de moeilijkheden, daar het toekennen van het leefloon reeds beëindigd was voor de uitnodigingsbrief, wijst de Raad er nogmaals op dat de bestreden beslissing geenszins gesteund is op het feit dat de verzoekende partij op een bepaald ogenblik leefloon ontving, zodat niet blijkt waarom het feit dat de toekenning ervan reeds beëindigd was in rekening diende gebracht te worden in de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij ten slotte van mening is dat geen rekening gehouden wordt met de duur van haar verblijf, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij er wel degelijk op wees dat zij een aanvraag van verklaring van inschrijving indiende op 4 juni 2013 en een E-kaart kreeg op 23 december 2014. De

verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn gelet op een verblijf van vier jaar in het Rijk.

3.17. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.18. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.19. Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. De verzoekende partij bewijst immers niet dat de verwerende partij enig door haar aangebracht dienstig stuk onterecht buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing of dat de verwerende partij deze beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid.

3.20. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER